

Arrest

nr. 207 583 van 8 augustus 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 4 april 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 maart 2018 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 16 maart 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, dient op 18 augustus 2010 een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als EU-burger, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Op 18 november 2010 neemt de burgemeester van de gemeente Kasterlee de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 20 februari 2014 dient verzoekster opnieuw een aanvraag in van een verklaring van inschrijving, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Op 30 juli 2014 wordt beslist dat verzoekster in het bezit mag worden gesteld van een E-kaart.

Op 4 september 2014 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 2 juni 2017 richt de Dienst Vreemdelingenzaken een brief tot de burgemeester van Antwerpen met de vraag om aan verzoekster mee te delen dat er een onderzoek plaatsvindt op grond van de artikelen 42bis, § 1 en 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), dat wordt overwogen om een einde te stellen aan haar verblijf en dat haar gevraagd wordt bepaalde bewijzen voor te leggen.

Op 23 juni 2017 wordt deze brief aan verzoekster ter kennis gebracht.

Op 26 juni 2017 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris dat het verblijfsrecht van verzoekster behouden blijft.

Op 17 januari 2018 richt de Dienst Vreemdelingenzaken opnieuw een brief tot de burgemeester van Antwerpen met de vraag om aan verzoekster mee te delen dat er een onderzoek plaatsvindt op grond van de artikelen 42bis, § 1 en 42septies van de vreemdelingenwet, dat wordt overwogen om een einde te stellen aan haar verblijf en dat haar gevraagd wordt bepaalde bewijzen voor te leggen.

Op 20 februari 2018 wordt deze brief aan verzoekster ter kennis gebracht.

Op 20 februari 2018 legt verzoekster stukken neer (loonfiches, een "aansluitend arbeidsovereenkomst" en een verklaring van het OCMW dat zij geen financiële steun krijgt).

Op 15 maart 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: W., E. F. M. (...), Nationaliteit: Nederland, Geboortedatum: (...)-1967, Geboorteplaats: distrikt Brokopono, Identificatienummer in het Rijksregister: xxx, Verblijvende te: (...).

~~Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.~~

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 20-02-2014 een aanvraag tot verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Ter staving van haar aanvraag legde zij oorspronkelijk loonfiches en een arbeidsovereenkomst van haar tewerkstelling in Nederland en een ziekteverzekering voor.

Op 12-08-2014 werd zij in het bezit gesteld van een bijlage 8, gevolgd door een E-kaart d.d. 04-09-2014.

Intussen is de situatie van betrokkene gewijzigd. Op 13-12-2017 werd er door "W. S. F. (...) (xxx)" een bijlage 19ter in functie van betrokkene ingediend. Er is dus een extra persoon ten laste van betrokkene.

Betrokkene werd op 17-01-2018 vriendelijk verzocht aan de hand van een schrijven ons in kennis te stellen van haar huidige economische activiteiten, of bij gebrek daaraan, mee te delen welke bestaansmiddelen zij ter beschikking heeft. Overeenkomstig artikel 42bis § 1, beschikt de minister of zijn gemachtigde immers over de mogelijkheid te controleren of aan de naleving van de voorwaarden tot uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Betrokkene tekende ons schrijven op 20-02-2018 waarna zij nog 15 dagen de tijd had om de nodige bewijzen voor te leggen.

Betrokkene legt vervolgens een OCMW-attest waaruit blijkt dat zij geen steun ontvangt, een aanhangsel van haar arbeidsovereenkomst uit Nederland en loonfiches van haar tewerkstelling uit Nederland voor.

Uit de voorgelegde bewijsstukken blijkt dat betrokkene nog steeds de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen uitoefent aan de hand van haar tewerkstelling in Nederland.

Om het verblijfsrecht te kunnen bekomen en logischerwijze dus ook te behouden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet betrokkene aantonen te voldoen aan de voorwaarden opgenomen in artikel 40 § 4, tweede lid van de wet van 15-12-1980, zijnde: "Bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die ten zijne laste zijn."

Overeenkomstig artikel 40 § 4, 1ste lid, 2° dient een beschikker van voldoende bestaansmiddelen aan te tonen te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel.

Uit onderzoek van het administratief dossier blijkt inderdaad dat betrokkene over regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Er blijkt echter ook uit het administratief dossier dat betrokkene intussen 2 personen ten laste heeft. Wanneer we het gezinsinkomen en de gezinssituatie bekijken dienen we vast te stellen dat betrokkene niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om een gezinslast van 3 personen te dragen overeenkomstig bovenstaande artikelen van de wet van 15-12-1980.

Ongeacht de persoonlijke uitgaven, is het bedrag van het leefloon onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend aan dit gezin, rekening houdend met de gezinslast, het strikte minimum. Het bewezen inkomen ligt onder dit bedrag.

Er wordt ook op geen enkele manier aangetoond dat de meerderjarige gezinsleden over eigen inkomsten zouden beschikken. Ook uit onderzoek van het administratief dossier blijkt dat noch "A. O. L. (...) (xxx)", noch "W. S. F. (...) (xxx)" tewerkgesteld zijn in België of een zelfstandige activiteit in België uitoefenen waardoor er alsnog zou kunnen gesteld worden dat het gezin nog over bijkomende bestaansmiddelen beschikt.

Het feit dat betrokkene niet ten laste valt van het OCMW doet geen afbreuk aan deze vaststellingen daar er in artikel 40 § 1ste lid, 2° van de wet van 15-12-1980 duidelijk vermeld staat dat een beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel. Dat betrokkene momenteel geen steun ontvangt wil niet zeggen dat betrokkene deze steun in de toekomst niet zal nodig hebben gezien door de gewijzigde gezinssituatie het gezinsinkomen onder het minimumloon ligt.

Bijgevolg kan betrokkene het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen niet behouden.

In hoeverre betrokkene eventueel zou voldoen aan de voorwaarden om in een andere hoedanigheid, overeenkomstig art. 40 §4 van de wet van 15-12-1980, het verblijfsrecht te behouden, kan bij gebrek aan bewijzen hiervan niet worden vastgesteld.

Gezien de elementen in het dossier dient er overeenkomstig art. 42 bis § 1 van de wet van 15-12-1980 een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van betrokkene.

Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 17-01-2018 (betekend op 20-02-2018) waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 bis § 1, 3^e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze intrekking van het verblijfsrecht.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art. 42 bis § 1, 3^e lid van de wet van 15-12-1980. Zo is de duur van het verblijf niet van die aard om de bindingen met het land van herkomst te verliezen. Er werd evenmin aangetoond door betrokkene dat

haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene dat zij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. In de hoedanigheid van EU-burger doet zij zich evengoed in de eigen lidstaat of in een andere lidstaat waar zij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet kunnen vestigen, zich kunnen integreren, medische verzorging kunnen genieten, een gezinsleven of economische activiteit kunnen uitbouwen.
(...)”

2. Over de ontvankelijkheid

In haar nota met opmerkingen wijst de verwerende partij op artikel 39/79, § 1, tweede lid, 7° van de vreemdelingenwet en stelt dat geen maatregel van gedwongen uitvoering genomen kan worden ter aanleiding van het hangend beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van verzoekster zodat zij er geen belang bij heeft om de schorsing van de bestreden beslissing te verzoeken.

Artikel 39/79, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van paragraaf 3 en behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn:

(...)

1° (...)

2° (...)

3° (...)

4° (...)

5° (...)

6° (...)

7° elke beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht aan een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis op grond van toepasselijke Europese regelgeving alsmede iedere beslissing waarbij een einde gemaakt wordt aan het verblijf van een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld, in artikel 40bis;

8° (...)

9° (...)”

Gelet op het feit dat de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht een beslissing is in de zin van voormeld artikel 39/79, § 1, tweede lid, 7° en een annulatieberoep ingediend tegen zulke beslissing van rechtswege schorsend is, heeft verzoekster er geen belang bij nogmaals specifiek de schorsing te vorderen en is de vordering tot schorsing zodoende onontvankelijk.

De exceptie van de verwerende partij kan worden bijgetreden. De vordering tot schorsing is onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“- SCHENDING VAN ARTIKEL 40 EN 42BIS VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

1. Verzoekster is woonachtig te (...). Zij heeft de Nederlandse nationaliteit.

Verzoekster is werkzaam in Nederland bij de stichting C. (...) via een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur.

Mevrouw E. W. (...) diende op 20 februari 2014 een aanvraag tot verklaring van inschrijving (bijlage 19) als beschikken van voldoende bestaansmiddelen. Op dat moment was haar dochter (mevr. A. O. L. (...), zie verder hieronder) reeds bij haar woonachtig.

Mevrouw E. W. (...) werd op 12 augustus 2014 in het bezit gesteld van een bijlage 8. Zij verkreeg op 4 september 2014 een E-kaart.

Verzoekster verkreeg derhalve een duurzaam verblijfsrecht toegekend als beschikker over voldoende bestaansmiddelen, overeenkomstig artikel 40, §4, 2° Vreemdelingenwet:

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

2. Door verweerder wordt thans toepassing gemaakt van artikel 42bis Vreemdelingenwet om het recht op verblijf van verzoekster van meer dan drie maanden te beëindigen.

Artikel 42bis, §1, eerste lid Vreemdelingenwet stelt als volgt:

Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Door verweerder wordt niet gesteld dat verzoekster een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Verweerder stelt enkel dat verzoekster niet meer zou voldoen aan de voorwaarden tot het verkrijgen van een (duurzaam) verblijfsrecht als beschikker over voldoende bestaansmiddelen, overeenkomstig artikel 40, §4, 2° Vreemdelingenwet. In het bijzonder wordt gesteld door verweerder dat het inkomen van verzoekster te laag zou liggen, omdat verzoekster "intussen 2 personen ten laste heeft".

Verweerder doelt hier op de kinderen van verzoekster. De dochter van mevrouw E. W. (...), mevr. A. O. L. (...), is steeds woonachtig geweest bij haar moeder te (...) (sinds begin 2014). De zoon van mevrouw E. W. (...), de heer W. S. F. (...), is op 30 januari 2016 afgereisd naar Schengen. Hij is sindsdien woonachtig bij zijn moeder.

Uit deze vaststelling kan derhalve reeds worden opgemaakt dat beide kinderen (de "2 personen ten laste") reeds bij verzoekster woonachtig zijn sinds 30 januari 2016.

Verweerder kan hierover niet onwetend zijn. De heer W. S. F. (...) diende reeds eerder een verblijfsaanvraag in. Zo werd op 29 november 2016 een aanvraag ingediend op basis van artikel 40bis Vreemdelingenwet tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf. Hij verkreeg op hiertoe een bijlage 19ter. Hij kreeg evenwel op 30 mei 2017 een beslissing betekend tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep dat werd ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot nietigverklaring van deze beslissing, werd verworpen op 29 september 2017 bij arrest nr. 192.866 (RvV 207 367 -VIII).

Dit heeft verweerder er niet toe genoodzaakt enig onderzoek te verrichten naar de bestaansmiddelen van verzoekster.

Pas op 17 januari 2018 wordt door verweerder verzocht aan verzoekster om haar bestaansmiddelen kenbaar te maken, waarop verzoekster ingaat.

Verzoekster beschikt over rechtmatige inkomsten uit haar tewerkstelling in Nederland. Dit wordt ook erkend door verweerder in de bestreden beslissing ["uit onderzoek van het administratief dossier blijkt inderdaad dat betrokkene over regelmatige bestaansmiddelen beschikt"].

Verzoekster beschikt aldus over regelmatige bestaansmiddelen. Verweerder betwist echter dat deze bestaansmiddelen "voldoende" zouden zijn, met name dat kan worden voorkomen dat verzoekster ten laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel.

Verzoekster merkt op dat artikel 40, §4 Vreemdelingenwet stelt (eigen accentuering):

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

Het onderzoek van de persoonlijke situatie van verzoekster inzake de evaluatie van de bestaansmiddelen, dat geval per geval moet worden beoordeeld, werd op een onzorgvuldige manier uitgevoerd door verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing.

Mevrouw E. W. (...) diende reeds op 20 februari 2014 een aanvraag tot verklaring van inschrijving (bijlage 19) als beschikken van voldoende bestaansmiddelen. Op dat moment was haar dochter (mevr. A. O. L. (...), zie verder hieronder) reeds bij haar woonachtig. Mevrouw E. W. (...) werd op 12 augustus 2014 in het bezit gesteld van een bijlage 8. Zij verkreeg op 4 september 2014 een E-kaart.

Mevrouw E. W. (...) was onverkort in het bezit van haar verblijfskaart sindsdien. Dit betekent dat zij reeds bijna 3,5 jaar in het bezit is van een E-kaart.

Bij mevrouw E. W. (...) wonen bovendien haar twee kinderen: mevr. A. O. L. (...), geboren op 5 september 1988 te Paramaribo (Suriname), hebbende de nationaliteit van Suriname en de heer W. S. F. (...), geboren op (...) 1986 te Brokopondo (Suriname), hebbende de nationaliteit van Suriname.

De dochter van mevrouw E. W. (...), mevr. A. O. L. (...), is steeds woonachtig geweest bij haar moeder te (...). Zij diende op 25 april 2014 een aanvraag in als familielid van een Unieburger (in functie van haar moeder, mevrouw E. W. (...); hebbende de Nederlandse nationaliteit).

De zoon van mevrouw E. W. (...), de heer W. S. F. (...), is op 30 januari 2016 afgereisd naar Schengen. Hij is sindsdien woonachtig bij zijn moeder (zie het feitenrelaas).

Het gezin (moeder, dochter en zoon) verblijft derhalve sinds januari 2016 samen te (...).

Gedurende het volledige verblijf van verzoekster en haar kinderen in België, werd géén beroep gedaan op het sociale bijstandstelsel.

Betrokkenen zijn perfect in staat om te leven van de bestaansmiddelen van verzoekster, hetgeen voor hen voldoende bestaansmiddelen vormen om niet ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel.

Dit wordt bewezen door de zeer langdurige periode dat het gezin reeds in België woonachtig is, zonder beroep te moeten doen op de Belgische sociale zekerheid. Betrokkenen leven zuinig. De financiële middelen die zij hebben volstaan. Zij doen geen beroep op het Belgische sociale zekerheidstelsel.

Verzoekster voegde verklaringen bij waaruit blijkt dat het gezin geen steun verkrijgt van het OCMW. Dit is volgens verweerder niet relevant, omdat dit niet zou kunnen betekenen dat deze steun in de toekomst niet nodig zou zijn voor verzoekster (en haar gezin): "dat betrokkene momenteel geen steun ontvangt wil niet zeggen dat betrokkene deze steun in de toekomst niet zal nodig hebben gezien door de gewijzigde gezinssituatie het gezinsinkomen onder het minimumloon ligt".

Deze beoordeling demonstreert wederom het onzorgvuldig onderzoek dat verweerder heeft uitgevoerd naar de persoonlijke situatie van verzoekster. Immers, de "gewijzigde gezinssituatie" doet zich al voor sinds januari 2016. Desondanks heeft verzoekster noch haar kinderen beroep moeten doen op het sociaal zekerheidstelsel.

Dit tijdsverloop maakte een duidelijke en onmiskenbare indicatie dat verzoekster beschikt over voldoende bestaansmiddelen en zij geen belasting (ook niet in de toekomst) vormen voor het sociale zekerheidstelsel.

Bovendien kan verweerder het dossier van verzoekster nauw opvolgen. Indien men van oordeel zou zijn dat er in de toekomst door verzoekster of haar kinderen beroep moet worden gedaan op het sociale zekerheidstelsel, dan kan men steeds een nieuwe evaluatie maken van hun dossier.

Omwille van deze redenen is het oordeel van verweerder in de bestreden beslissing onzorgvuldig en kennelijk onredelijk. Dit oordeel is tevens in strijd met artikel 40, §4 Vreemdelingenwet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt immers in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221475).

Bovendien wordt door verweerder ten onrechte gesteld dat de ondergrens ("het strikte minimum") het "bedrag van het leefloon" zou vormen. Deze abstracte grens is in strijd met de bepalingen van artikel 40, §4 Vreemdelingenwet.

Bovendien wordt nergens gesteld door verweerder wat dit bedrag precies zou zijn en wat de precieze verhouding is met het inkomen van verzoekster. Nochtans stelt verweerder: "het bewezen inkomen ligt onder dit bedrag".

Ook hierdoor handelt verweerder in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsverplichting en artikel 40, §4 Vreemdelingenwet.

3. Daarnaast wijst verzoekster op artikel 42bis Vreemdelingenwet samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

Artikel 42bis, §1, derde lid Vreemdelingenwet stelt als volgt:

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst

Door verweerder wordt in de bestreden beslissing (alleen maar) rekening gehouden met de bestaansmiddelen van verzoekster, zonder dat afdoende wordt rekening gehouden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

Verzoekster verwijst hiervoor naar het feitenrelaas, in het bijzonder de duurtijd dat zij in België verblijft samen met haar kinderen.

Mevrouw E. W. (...) diende reeds op 20 februari 2014 een aanvraag tot verklaring van inschrijving (bijlage 19) als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Op dat moment was haar dochter (mevr. A. O. L. (...), zie verder hieronder) reeds bij haar woonachtig. Mevrouw E. W. (...) werd op 12 augustus 2014 in het bezit gesteld van een bijlage 8. Zij verkreeg op 4 september 2014 een E-kaart.

Mevrouw E. W. (...) was onverkort in het bezit van haar verblijfskaart sindsdien. Dit betekent dat zij reeds bijna 3,5 jaar in het bezit is van een E-kaart.

Bij mevrouw E. W. (...) wonen bovendien haar twee kinderen: mevr. A. O. L. (...), geboren op (...) 1988 te Paramaribo (Suriname), hebbende de nationaliteit van Suriname en de heer W. S. F. (...), geboren op (...) 1986 te Brokopondo (Suriname), hebbende de nationaliteit van Suriname. De dochter van mevrouw E. W. (...), mevr. A. O. L. (...), is steeds woonachtig geweest bij haar moeder te (...). Zij diende op 25 april 2014 een aanvraag in als familielid van een Unieburger (in functie van haar moeder, mevrouw E. W. (...); hebbende de Nederlandse nationaliteit).

De zoon van mevrouw E. W. (...), de heer W. S. F. (...), is op 30 januari 2016 afgereisd naar Schengen. Hij is sindsdien woonachtig bij zijn moeder.

Betrokkenen zijn perfect in staat om te leven van de bestaansmiddelen van verzoekster. Dit wordt bewezen door de zeer langdurige periode dat het gezin reeds in België woonachtig is, zonder beroep te moeten doen op de Belgische sociale zekerheid. Betrokkenen leven zuinig. De financiële middelen die zij hebben volstaan. Zij doen geen beroep op het Belgische sociale zekerheidsstelsel (bv. het OCMW - waarvan zij een verklaring overmaakten aan verweerder).

Met deze elementen werd onvoldoende rekening gehouden door verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing, ondanks de verplichting hiertoe in artikel 42bis, §1, derde lid Vreemdelingenwet.

Omwille van deze redenen is het oordeel van verweerder in de bestreden beslissing in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht samengelezen met artikel 42bis Vreemdelingenwet."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- art. 40 en 42bis van de Vreemdelingenwet;
- het zorgvuldigheidsbeginsel;
- het redelijkheidsbeginsel;
- de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris haar persoonlijke situatie onvoldoende zou hebben onderzocht. Zij stelt dat in de bestreden beslissing ten onrechte zou worden gesteld dat de ondergrens het bedrag van het leefloon zou vormen en dat nergens in de bestreden beslissing zou worden gesteld wat dit bedrag zou zijn en wat de precieze verhouding zou zijn met het inkomen van verzoekende partij. De gemachtigde van de Staatssecretaris zou geen rekening gehouden hebben met de duurtijd dat zij in België zou verblijven met haar kinderen noch met het gegeven dat zij in staat zouden zijn om geen beroep te moeten doen op de Belgische sociale zekerheid.

De kritiek van verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Verweerder laat gelden dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van art. 42bis § 1 van de Vreemdelingenwet:

"§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

In casu verkreeg verzoekster eertijds haar E-kaart ten gevolge van een aanvraag tot verklaring van inschrijving, in de hoedanigheid van houder van voldoende bestaansmiddelen.

Art. 40 §4 van de Vreemdelingenwet bepaalt hierover:

§4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

(...)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

(...)

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

Verzoekende partij werd met een schrijven op 17.01.2018 verzocht om bewijzen voor te leggen die wijzen op het bestaan van voldoende bestaansmiddelen.

Verzoekster legt de volgende stukken voor:

- een OCMW-attest waaruit blijkt dat zij geen steun ontvangt;
- een aanhangsel van haar arbeidsovereenkomst uit Nederland;
- loonfiches van haar tewerkstelling uit Nederland.

Uit de voorgelegde stukken blijkt dat verzoekende partij nog steeds de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen uitoefent aan de hand van haar tewerkstelling in Nederland.

Zoals ook blijkt uit de bestreden beslissing stelde de gemachtigde van de Staatssecretaris vast dat verzoekende partij weliswaar over regelmatige bestaansmiddelen beschikt doch dat deze bestaansmiddelen niet voldoende zijn.

In casu blijkt uit het administratief dossier immers dat verzoekende partij inmiddels 2 personen ten laste heeft - daar waar zij eertijds slechts 1 persoon ten laste had -, hetgeen zij niet ontkent.

De gemachtigde van de Staatssecretaris motiveerde hieromtrent als volgt:

“Uit onderzoek van het administratief dossier blijkt inderdaad dat betrokkene over regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Er blijkt echter ook uit het administratief dossier dat betrokkene intussen 2 personen ten laste heeft.

Wanneer we het gezinsinkomen en de gezinssituatie bekijken dienen we vast te stellen dat betrokkene niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om een gezinslast van 3 personen te dragen overeenkomstig bovenstaande artikelen van de wet van 15-12-1980.

Ongeacht de persoonlijke uitgaven, is het bedrag van het leefloon onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend aan dit gezin, rekening houdend met de gezinslast, het strikte minimum. Het bewezen inkomen ligt onder dit bedrag.

Er wordt ook op geen enkele manier aangetoond dat de meerderjarige gezinsleden over eigen inkomsten zouden beschikken. Ook uit onderzoek van het administratief dossier blijkt dat noch °A. O. L. (...) (xxx)’, noch “W. S. F. (...) (xxx)’ tewerkgesteld zijn in België of een zelfstandige activiteit in België uitoefenen waardoor er alsnog zou kunnen gesteld worden dat het gezin nog over bijkomende bestaansmiddelen beschikt.”

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft uit de voormelde vaststellingen geheel terecht uit afgeleid dat verzoekende partij niet langer de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen kan behouden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris vermocht dan ook geheel terecht een einde stellen aan het recht op verblijf van verzoekende partij.

Daar waar verzoekende partij stelt dat dhr. F. S. W. (...) reeds op 29.11.2016 een aanvraag zou hebben ingediend o.g.v. art. 40bis van de Vreemdelingenwet doch stelt dat “pas op 17 januari 2018 door verweerder [wordt] verzocht aan verzoekster om haar bestaansmiddelen kenbaar te maken” laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris overeenkomstig art. 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet over de mogelijkheid beschikt om te controleren of verzoekende partij nog voldoet aan de voorwaarden tot uitoefening van haar verblijfsrecht zonder dat hij in dit kader aan een bepaalde termijn zou zijn gebonden.

De kritiek van verzoekende partij is dan ook niet dienstig.

Verder stelt verzoekende partij dat zij perfect in staat zou zijn om te leven van haar bestaansmiddelen. Dit zou bewezen worden door de langdurige periode dat zij reeds in België woonachtig zouden zijn, zonder beroep te moeten doen op de Belgische sociale zekerheid.

Zij verwijst in dit kader naar het voorgelegde OCMW-attest.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij met haar kritiek voorbijgaat aan de inhoud van art. 40, §4, 2° van de Vreemdelingenwet dat duidelijk vermeldt dat een beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel.

Terwijl het niet kennelijk onredelijk is voor de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat het feit dat verzoekende partij momenteel geen steun ontvangt, niet wil zeggen dat zij deze steun in de

toekomst niet nodig zal hebben nu het gezinsinkomen, ingevolge de gewijzigde gezinssituatie, onder het minimumloon ligt.

Verzoekende partij kan ook niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris ten onrechte zou stellen dat de ondergrens het bedrag van het leefloon zou vormen.

Dienaangaande wijst verweerder nogmaals op de inhoud van art. 40 §4 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

§4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

(...)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

(...)

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

Nu art. 40, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat “de in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen minstens gelijk [moeten] zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend”, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris wel degelijk terecht geoordeeld dat het bedrag van het leefloon onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend aan het gezin van verzoekende partij, rekening houdend met de gezinslast, het strikte minimum is.

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Daar waar verzoekende partij voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris ertoe gehouden zou zijn om het precieze bedrag van het leefloon te vermelden en tevens wat de precieze verhouding zou zijn met haar inkomen, laat verweerder gelden dat de kritiek van verzoekende partij niet van die aard is om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing.

Met haar vage beschouwingen toont zij immers niet aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris ten onrechte zou hebben geoordeeld dat het bewezen inkomen, rekening houdend met de gezinslast, lager ligt dan het bedrag van het leefloon onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend aan het gezin van verzoekende partij.

Terwijl tevens dient te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: ‘De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het ‘waarom’ ervan dient te vermelden’ (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt volstaan voormelde motieven wel degelijk om de bestreden beslissing op dit vlak voldoende te ondersteunen.

Verweerder laat voorts nog gelden dat, in weerwil van wat verzoekende partij voorhoudt, uit de motivering van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris - geheel in overeenstemming met het laatste lid van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet- rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoekende partij.

De bestreden beslissing maakt dienaangaande melding van de volgende elementen:

- geen relevante documenten voorgelegd met betrekking tot de humanitaire situatie ;
- de duur van het verblijf is niet van aard om de bindingen met het land van herkomst te verliezen;
- de leeftijd, gezondheidstoestand, de gezinssituatie en de economische situatie, de culturele en sociale integratie zijn evenmin en belemmering om een gevolg te geven aan de bestreden beslissing;
- in de hoedanigheid van EU-burger moet verzoekende partij zich evengoed in de eigen lidstaat of in een andere lidstaat waar zij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet, kunnen vestigen, zich kunnen integreren, medische verzorging kunnen genieten, een gezinsleven of economische activiteit kunnen uitbouwen

Gelet op het voorgaande kan verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat enkel rekening zou zijn gehouden met haar bestaansmiddelen.

Verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift nog naar de duurtijd dat zij samen met haar kinderen in België zou verblijven en het OCMW-atteest dat zij heeft voorgelegd.

Deze elementen zijn evenwel niet van die aard om de gedegen motivering van de bestreden beslissing te weerleggen nu uit de bestreden beslissing afdoende blijkt dat met deze elementen rekening werd gehouden doch dat zij niet van die aard zijn om verzoekende partij het verblijfrecht in haar hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen te laten behouden.

Verweerder benadrukt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de gegeven omstandigheden allerm minst kennelijk onredelijk heeft

besloten tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 40 en 42bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 40 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 (...)

§ 2 (...)

§ 3 (...)

§ 4

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

Artikel 42bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

§ 2 (...)”

3.3.2. In het enig middel voert verzoekster in een eerste en een tweede onderdeel aan dat zij sinds 2017 ingeschreven is als beschikker van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en dat op dat ogenblik haar dochter bij haar woonde en ook ingeschreven werd. Verzoekster wijst er op dat er een einde wordt gesteld aan haar verblijf, niet omdat zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, maar wel omdat zij niet meer voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet. Volgens de verwerende partij voldoet zij niet meer aan de voorwaarde dat haar bestaansmiddelen kunnen voorkomen dat zij ten laste valt van het sociale bijstandstelsel, omdat zij nu twee in plaats van één familieleden ten laste heeft: haar zoon (aan wie het verblijf werd geweigerd) is nu ook te haren laste. Verzoekster voert aan dat haar zoon reeds sinds 2016 bij haar woont, evenals haar ingeschreven dochter, en dat niemand van het gezin intussen al een beroep heeft moeten doen op het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Verzoekster wijst er ook op dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat zij over regelmatige bestaansmiddelen beschikt en dat erkend wordt dat zij niet ten laste valt van het OCMW. Hieraan wordt in de bestreden beslissing echter toegevoegd dat dit niet wil zeggen dat ze deze steun in de toekomst niet zal nodig hebben gezien door de gewijzigde gezinssituatie het gezinsinkomen onder het minimumloon ligt. Verzoekster voert aan dat dit onzorgvuldig is omdat zij niet ten laste valt van het sociale bijstandstelsel.

Voorts voert verzoekster nog aan dat door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten onrechte wordt gesteld dat de ondergrens, zijnde het strikte minimum waarover zij dient te beschikken, het bedrag van het leefloon zou vormen. Verzoekster stipt aan dat deze abstracte grens in strijd is met de bepaling van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet. Voorts laat verzoekster gelden dat nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld wat dit bedrag dan precies zou zijn en wat de precieze verhouding is met haar inkomen, terwijl de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris vaststelt dat het bewezen inkomen onder dit bedrag ligt.

3.3.2.1. Er wordt in de bestreden beslissing verwezen naar het feit dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Dit artikel handelt over de beschikker van voldoende bestaansmiddelen, die voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en over een ziektekostenverzekering beschikt.

In de bestreden beslissing wordt verduidelijkt dat verzoekster om haar verblijfsrecht te behouden, moet blijven aantonen te voldoen aan de voorwaarden opgenomen in artikel 40, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet (verzoekster moet voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikken om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk), waarin verwezen wordt naar artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en waarin gesteld wordt dat bij de evaluatie van deze bestaansmiddelen (om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk) onder meer rekening wordt gehouden met het aantal familieleden te haren laste.

In artikel 42bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen, wordt verduidelijkt dat er een einde gesteld kan worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie. Dit kan gebeuren wanneer de burger van de Unie niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden (met name moet de burger van de Unie over voldoende bestaansmiddelen beschikken om te voorkomen dat zijn familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidstelsel van het Rijk). Dit kan ook gebeuren, enkel voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3° bedoelde gevallen (beschikker van voldoende bestaansmiddelen of student), wanneer de burger van de Unie een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Verzoekster wijst erop en uit de bestreden beslissing blijkt inderdaad dat toepassing werd gemaakt van de eerste situatie, met name meent de verwerende partij dat verzoekster niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet, namelijk beschikken over voldoende bestaansmiddelen. Verzoekster wordt dus gevolgd waar zij stelt dat de verwerende partij haar verblijfsrecht niet beëindigt omdat zij een onredelijke belasting zou vormen voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De verwerende partij leidt het feit dat verzoekster niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarden, af uit het feit dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster inmiddels twee personen ten laste heeft en dat zij niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om een gezinslast van drie personen te dragen. De verwerende partij vervolgt dat het bedrag van het leefloon het strikte minimum is, en dat het bewezen inkomen onder dit bedrag ligt. Hieraan voegt de verwerende partij toe dat niet wordt aangetoond dat de meerderjarige gezinsleden over eigen inkomsten zouden beschikken. Ten slotte merkt de verwerende partij op dat de omstandigheid dat verzoekster niet ten laste valt van het OCMW, hieraan geen afbreuk doet omdat dit *“niet wil zeggen dat betrokkene deze steun in de toekomst niet zal nodig hebben gezien door de gewijzigde gezinssituatie het gezinsinkomen onder het minimumloon ligt”*.

Er dient te worden vastgesteld dat vaststaat en dat niet wordt betwist dat verzoekster op het ogenblik van de bestreden beslissing niet ten laste valt van het OCMW en over eigen inkomsten uit arbeid beschikt. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij loonfiches voorlegt waarvan de verwerende partij zelf aangeeft (zie document *“Opvolging dossier”* dd. 17 januari 2018 in het administratief dossier) dat deze voor de periode januari 2017 – januari 2018 een gemiddeld maandinkomen van 1.717,98 euro vermelden.

Op het ogenblik van de bestreden beslissing lijkt dus voldaan te zijn aan de voorwaarde van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet: verzoekster beschikt voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing niet wordt gesteld en dat uit het administratief dossier zou blijken dat verzoeksters kinderen ten laste vallen van het OCMW. Integendeel, uit geen enkel stuk van het dossier blijkt dat de kinderen van verzoekster ten laste vallen van het OCMW.

De stelling van de verwerende partij in de bestreden beslissing dat verzoekster zelf geen OCMW steun ontvangt *“niet wil zeggen dat betrokkene deze steun in de toekomst niet zal nodig hebben gezien door de gewijzigde gezinssituatie het gezinsinkomen onder het minimumloon ligt”* is hypothetisch en betreft een situatie die zich nog niet voordoet, verzoekster ontvangt momenteel geen steun. Bijgevolg getuigt dit motief dat steunt op een loutere hypothese, van een onzorgvuldig onderzoek.

Waar de verwerende partij hierover verder uitleg geeft en stelt dat door de gewijzigde gezinssituatie het gezinsinkomen onder het minimumloon ligt, wordt opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij zelf vaststelt dat verzoekster een gemiddeld maandelijks inkomen heeft van 1.717,98 euro. De verwerende partij stelt dat *“het bewezen inkomen”* onder het strikte minimumbedrag ligt, met name dat van het leefloon rekening houdend met de gezinslast. De verwerende partij geeft in dit verband echter geen concrete verduidelijking, zodat het getuigt van een onzorgvuldig onderzoek om het bewezen inkomen van verzoekster, dat de verwerende partij blijkens de stukken van het administratief dossier zelf berekent op 1.717,98 euro, zonder verder onderzoek of verdere concrete uitleg over de gewijzigde gezinslast onder het minimumloon te catalogiseren.

Het verweer in de nota van de verwerende partij dat zij geen precieze bedragen of precieze verhouding moet geven, kan *in casu* niet worden aangenomen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat de verwerende partij zelf een begin van berekening heeft gemaakt (het gemiddeld maandinkomen van verzoekster) waaruit een inkomen blijkt dat op het eerste gezicht niet laag kan worden genoemd. Het verweer in de nota dat het niet kennelijk onredelijk is om te oordelen dat verzoekster nu nog geen steun ontvangt maar dat dit in de toekomst wel zou kunnen gebeuren, gelet op de gewijzigde gezinslast, neemt niet weg dat het motief hypothetisch is en dat geen concrete uitleg of berekening inzake het minimumloon met gewijzigde gezinslast wordt gegeven.

Gelet op het feit dat verzoekster overeenkomstig artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog steeds lijkt te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat zij ten laste valt van het sociale bijstandstelsel van

het Rijk, en dus nog steeds lijkt te voldoen aan de voorwaarde van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet, en gelet op het feit dat het bewezen inkomen zonder concrete uitleg minder geacht wordt dan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend voor het gezin, toont verzoekster aan dat haar verblijf op onzorgvuldige wijze werd beëindigd.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 42bis van de vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Dit volstaat voor de vernietiging van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 maart 2018 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht augustus tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

A. DE SMET